

בש"פ 2987/18 - יוסף ליבוביץ' נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2987/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: יוסף ליבוביץ'

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט ג' גונטובניק) במ"ת 44863-09-16 מיום
11.4.2018

תאריך הישיבה: ז' באיר התשע"ח (22.4.2018)

בשם העורר: עו"ד מירי פרידמן

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון; עו"ד גילית מנטינבנד

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ג' גונטובניק) מיום 11.4.2018 שבה נקבע כי ניתן לעצור את העורר בפיקוח אלקטרוני במקום סגור בכפוף להעמדת ערבויות משמעותיות מצדו ומצד צדדים שלישיים, והכל כפי שיפורט להלן.

1. בית משפט זה דן עד כה בבקשות שונות הנוגעות להליכי מעצרו של העורר שבחלקן נפרשה מלוא היריעה העובדתית הצריכה לעניינו (בש"פ 2309/18 ליבוביץ' נ' מדינת ישראל (28.3.2018); בש"פ 6732/17 מדינת ישראל נ' ליבוביץ' (7.11.2017); בש"פ 7071/17 ליבוביץ' נ' מדינת ישראל (28.9.2017); בש"פ 2298/17 ליבוביץ' נ' מדינת ישראל (9.4.2017)). אציין אך בתמצית כי על פי כתב האישום שתוקן בשנית, לעורר מיוחסת מעורבות מרכזית בפרשת שחיתות רחבת היקף שהתרחשה בין השנים 2010-2013 בתאגיד המים של עיריית תל אביב, מי אביבים 2010 בע"מ. בשנים אלו שימש העורר כמנהל מרכז השליטה והבקרה בתאגיד. על פי הנטען, במהלך התקופה האמורה ביקש העורר וקיבל שוחד בהיקף של כ-5 מיליון ש"ח מקבלני משנה שזכו במכרזים לביצוע עבודות ומתן שירותים לתאגיד; ואף תיווך לשוחד. בתמורה לכך איפשר העורר לקבלני המשנה לפעול שלא על פי תנאי המכרזים שבהם זכו; ואישר להם תשלומים עבור ביצוע עבודות בהיקף גדול מכפי שבוצע. עוד מואשם העורר בכך שהלבין את כספי השוחד האמורים בדרכים שונות; וכי לאורך התקופה כולה גנב מכספי התאגיד, בעצמו ובצוותא חדא עם אחרים, סכום כולל של מיליוני ש"ח.

בגין כל אלה הואשם העורר בעבירות של לקיחת שוחד לפי סעיף 290 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); תיווך בשוחד לפי סעיף 295 לחוק זה; הלבנת הון לפי סעיפים 3(א)-(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000; גניבה בידי עובד ציבור לפי סעיף 390 לחוק העונשין בצירוף סעיפים 383(א) ו-29(ב) לחוק זה; רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין ומרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק זה.

2. עוד עולה מן החומר שלפניי כי בשנת 2015, לאחר שטבעת החקירה החלה מתהדקת סביב צווארו, יצא העורר מישראל כשבידו דרכון זר, התגרש מאשתו, נטל לידיו סכום של מאות אלפי ש"ח והעתיק את מרכז חייו לקובה. בקובה נישא העורר מחדש והקים עסק. מאז עזיבתו את ישראל נמנע מלבוא בשעריה, הגם שאמו, גרושתו וארבעת ילדיו - שלושה מהם קטינים, נותרו בה. כשנדרש ארצה לצרכי חקירה טען כי מצבו הרפואי מונע ממנו לטוס. כך, עד שנתפס העורר בפנמה בעת שירד ממטוס. העורר נעצר והוסגר לישראל ביום 30.8.2016 ומאז הוא שוהה מאחורי סורג ובריח. סמוך לאחר הסגרתו, ביום 19.9.2016 הוגש נגד העורר כתב אישום ובצדו בקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו. אשר לאפשרות שחרורו לחלופת מעצר, בראשית ההליכים נעשה ניסיון ממשי להביא את הצדדים למתווה מוסכם שבגדרו ייעצר העורר בפיקוח אלקטרוני בליווי פיקוח אנושי בכל שעות היום. ברם, ניסיון זה לא צלח לאחר שאמו של העורר נפסלה מלשמש כאחת המפקחות עליו; ומשלא עלה בידי העורר להציע מפקחים נוספים אחרים. משכשלו ניסיונות אלה הורה בית המשפט (כב' השופט ש' יניב) ביום 20.2.2017 על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בנימוקיו לכך, שנפרשו בעיקרם בהחלטה קודמת מיום 16.2.2017, עמד בית המשפט על החשש הממשי מפני הימלטות העורר נוכח האירועים שקדמו למעצרו כמתואר לעיל; ועל המסוכנות הנלמדת מאליה מן המעשים המיוחסים לו.

ערר על החלטה זו נדחה בהחלטת השופטת (כתוארה אז) א' חיות מיום 9.4.2017 בבש"פ 2298/17 הנזכר לעיל. צוין כי "נוכח החשש הלא מבוטל כי העורר ינסה להימלט פעם נוספת מאימת הדין [...] אין מקום להגמיש בשלב זה את תנאי השחרור [...] ואין להסתפק בפיקוח אנושי בחלק משעות היממה בלבד".

3. לאחר הדברים האלה הגיש העורר בקשה לעיון מחדש בתנאי מעצרו ובגדרה הציע מפקחים חדשים. בעודו דן בבקשה זו הובא לעיונו של בית המשפט מידע מודיעיני חסוי שמקורו בשירות בתי הסוהר שלפיו יש חשש ממשי כי העורר ינסה להימלט מן הארץ אם ישוחרר ממעצרו (להלן: המידע המודיעיני). בית המשפט (כב' השופט א' הימן) עיין במידע והשתכנע כי הוא מבסס חשש ממשי להימלטות העורר. עם זאת, לא סבר כי מטעם זה יש לשלול לגמרי את אפשרות מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני חלף מעצרו מאחורי סורג ובריח, ובלבד שלכך תתלוונה ערבויות

משמעותיות ומכבידות. משכך, בהחלטתו מיום 27.6.2017 קבע בית המשפט כי העורר יעצר בפיקוח אלקטרוני בכתובת שתוצע על ידיו; כי נוסף על כך ימציא ערבות עצמית בסך 500,000 ש"ח ויפקיד שני מיליון ש"ח; כי המפקחים האנושיים יעמידו ערבות צד ג' בסך 500,000 ש"ח; וכי העורר יפקיד דרכו ויוצא נגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ (להלן: תנאי המעצר המקוריים). בהחלטה נוספת מיום 4.7.2017 הורה בית המשפט על קבלת תסקיר משלים שיבחן את יכולתם של המפקחים שהוצעו להבטיח פיקוח הדוק על העורר בשים לב למידע המודיעיני, תוך שצוין כי נדרש שמפקחים אלה גם יוכלו לעמוד בסכום הערבות שנקבעה. תסקיר משלים שהוגש מצא את המפקחים האמורים כלא מתאימים. עקב כך הסכים העורר ביום 16.7.2017 למעצרו מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים נגדו. זאת, תוך שנשמרה זכותו לשוב ולהציע חלופה הולמת. ביום 24.8.2017 נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו האמורים. ערר על החלטה זו נדחה בהחלטת השופטת ד' ברק-ארז מיום 28.9.2017 בבש"פ 7071/17 הנזכר לעיל. בין היתר נקבע שם כי "נגד העורר מתקיימת עילה ברורה של חשש להימלטות מהדין" (שם, פסקה 29); וכי אין להתערב בערבויות שנקבעו, שכן יש להימנע מקביעת ערובה שהעורר יהיה נכון לוותר עליה ולהימלט מאימת הדין.

4. העורר הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 24.8.2017 שבה, כאמור לעיל, נדחתה בקשתו לעיון חוזר בתנאי המעצר המקוריים. בבקשתו זו הדגיש העורר, בין היתר, את חוסר יכולתו להעמיד בעצמו בטוחות כלשהן שכן כל כספו ורכושו תפוסים, את חלוף הזמן ואת העיכוב הצפוי בפתיחת ההליך העיקרי נכון לאותה עת. בקשה זו נדחתה בהחלטת השופט ג' גונטובניק מיום 1.2.2018. נקבע כי הגם שבית המשפט מצא לאפשר את מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני, נוכח החשש הברור מפני הימלטות, אין מנוס מדרישת בטוחות מכבידות מהעורר ומערביו גם יחד, שיהיה בכוחם לאיין את החשש האמור. עוד נקבע כי אין בחלוף הזמן ובעיכוב המסוים שחל בפתיחת המשפט כדי להטות את הכף לטובת קבלת בקשת העורר.

5. העורר הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה האמורה ובגדרה הציע לראשונה את האפשרות כי יעצר בפיקוח אלקטרוני בישיבת "תומכי תמימים" (להלן: הישיבה) בפיקוח רב הישיבה ומפקחים נוספים מקרב באיה. על פי ההצעה, אלה לא יחתמו על ערבות צד ג' אך בני משפחתו של העורר יעשו כן. העורר שב והדגיש כי הוא עצמו אינו יכול להפקיד שני מיליון ש"ח שכן כל כספו תפוס. ביום 18.3.2018 דחה בית המשפט את הבקשה תוך שנקבע כי זו אינה מגלה טעם לעיון מחדש בהחלטה כאמור בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). כך, אין בחלוף הזמן, בשינוי נסיבות או בגילויין של עובדות חדשות כדי להצדיק שינוי מן ההחלטה הקודמת. עוד נקבע כי אין צורך בקבלת תסקיר בקשר לאפשרות המעצר בישיבה, שכן גם אם יתקבל תסקיר חיובי לא יהיה מקום להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני בה. זאת משנמצא כי אין לרב הישיבה או למפקחים הנוספים המוצעים ניסיון בפיקוח על עצורים שקיים לגביהם חשש הימלטות קונקרטי כמו בעניינו של העורר; כי הישיבה אינה מאובטחת או בנויה באופן המקשה על הימלטות; וכי רב הישיבה אינו נכון לערוב לעורר.

6. על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה שהתקבל בחלקו (בש"פ 2309/18 הנזכר לעיל). בהחלטתו מיום 28.3.2018 הטעים השופט י' עמית כי המסגרת הנכונה לבחינת בקשת העיון החוזר שהגיש העורר היא סעיף 52(ב) לחוק המעצרים המתיר לאדם המוחזק במעצר "בשל אי יכולתו להמציא ערובה" לפנות "בכל עת" לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר. זאת, תחת הבחינה לפי סעיף 52(א) שערך בית המשפט המחוזי. נקבע כי בגדרה של בחינה זו יש לאזן בין יכולתו הכלכלית המעשית של הנאשם לעמוד בערובה שנקבעה לו לבין הסיכוי שתתממש עילת המעצר לו ישוחרר ממעצרו. אגב כך יש ליתן משקל לחלוף הזמן, שכן ככל שמתארכת תקופת המעצר מאז נקבעה אפשרות השחרור לחלופה בכפוף להפקדת ערובה וזו לא הופקדה, מתחזקת ההערכה כי באמת אין ביכולת העצור להעמיד ערובה כאמור. עוד נקבע כי אם במסגרת בחינה זו מתברר כי אין ביכולתו של העצור להעמיד את הערובה שנקבעה יש

לבחון אם ישנה דרך אחרת להבטיח את מטרת המעצר שלא מאחורי סורג וברית. לפיכך נקבע כי יש להחזיר את עניינו של העורר לבית המשפט המחוזי כדי שיבחן אם אמנם אין העורר מסוגל לקיים את תנאי הערובה שנקבעו; ואם יתברר שכך הדבר, יבחן אם יש לשנות מתנאי הערובה המקוריים וכיצד. כמו כן, צוין כי אם ימצא בית המשפט לשנות מתנאי הערובה יש לבחון את האפשרות להסתמך על כספי העורר שחולטו או הוקפאו. בנוסף, יש לבחון את נכונותם של בנו הבגיר של העורר, אמו ואחיו לערוב לו בסכומים ניכרים שבכוחם להרתיעו מפני הימלטות. צוין כי אם יתברר כי אלה ממאנים ליתן אמון בעורר, עשוי הדבר להשליך גם על מידת האמון שייתן בית המשפט בעורר.

7. נוכח החלטה זו הובא עניינו של העורר לבחינה נוספת לפני בית המשפט המחוזי. העורר חזר על הצעתו למעצרו בפיקוח אלקטרוני בישיבה כמפורט לעיל והציע כי ארבעה יערבו לו: גרושתו, אמו, אחיו ואחד מחבריו. הוצע כי אחיו יעמיד ערבות צד ג' בסך 500,000 ש"ח; וכי כל היתר יעמידו ערבות בסך 350,000 ש"ח כל אחד. העורר שב וטען כי אינו יכול להעמיד ערבות מצדו או להפקיד סכום כלשהו הואיל וכל כספו ורכושו תפוסים. עוד טען כי המידע המודיעיני התקבל לפני זמן רב; וכי יש ליתן לחלוף הזמן משקל ממשי המטה את הכף לטובת קבלת הצעתו. בית המשפט קיבל את הצעת העורר באופן חלקי בלבד. בהחלטתו מיום 11.4.2018 קבע כך:

א. העורר יעצר בפיקוח אלקטרוני במקום סגור שאינו הישיבה.

ב. כל רכושו התפוס של העורר ייחשב כבטוחה מטעמו ובצד זאת יפקיד העורר 500,000 ש"ח.

ג. גרושתו של העורר תערוב לו בסכום של מיליון ש"ח; אחיו בסכום של 750,000 ש"ח; אמו בסכום של 500,000 ש"ח וחברו בסכום של 350,000 ש"ח.

ד. העורר יפקיד את דרכונו ויוצא נגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ.

8. בנמקו את החלטתו זו עמד בית המשפט על כך שנוכח הסכנה המוחשית להימלטות העורר, לא ניתן לוותר על מרכיב ההפקדה העצמית. נקבע כי ספק רב אם בכוחו של הרכוש התפוס בלבד – שלכאורה מקורו בעבירה ולכן קל יותר "לוותר" עליו – להרתיע את העורר מפני ניסיון הימלטות. עוד התייחס בית המשפט לכך שבשנת 2015 התקבל בידי העורר סכום של 800,000 ש"ח; וכי ישנן אינדיקציות לכך שהעורר העביר מאות אלפי שקלים לקובה. על בסיס זה נמצא כי אין לקבוע שהעורר אינו מסוגל לגייס סכום כסף משמעותי לצורך הפקדה עצמית. בה בעת, הסכום הופחת והעומד על 500,000 ש"ח בלבד כאמור לעיל. בצד זאת נקבע כי יש לקבוע ערבויות משמעותיות ביותר מצד צדדי ג', כמפורט לעיל, כדי להרתיע את העורר מלגרום נזקים כבדים ליקיריו. סכומי הערבות נקבעו לאחר שיכולתם הכלכלית של הערבים התבררה לגופה בדיון. לבסוף, בית המשפט חזר על נימוקיו בהחלטתו מיום 18.3.2018 מדוע הישיבה אינה מקום מתאים למעצר העורר בפיקוח אלקטרוני.

9. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת העורר, בית המשפט המחוזי לא קיים את החלטת השופט י' עמית מיום 28.3.2018 שנועדה לסיים את מעצרו מאחורי סורג וברית. לגופם של דברים נטען כי הישיבה – בפיקוח הרב ומפקחים נוספים – היא מקום הולם למעצר בפיקוח אלקטרוני; כי כל כספו ורכושו של העורר תפוסים ולכן אין באפשרותו להפקיד סכום כלשהו; וכי התמשכות המעצר מזה, ואי התקדמותו של ההליך העיקרי מזה תומכים בקבלת המתווה שהוצג בבית המשפט המחוזי. עוד הזכיר העורר את תסקירי שירות המבחן החיוביים שניתנו בענייניו, את עברו הנקי ואת גילו.

בדיון שנערך לפני הוסיף העורר וטען כי אחיו חתם על ערבות צד ג' בסך 500,000 ש"ח אך נסע לסינגפור לצרכי עבודה וכעת אין באפשרותו לחתום על ערבות בסך 750,000 ש"ח כפי החלטת בית המשפט המחוזי; כי המעצר בפיקוח אלקטרוני בישיבה צפוי להתקיים בחדר סגור ובנוכחות מפקחים מהישיבה בכל זמן נתון; וכי חרף האמור בהחלטת בית משפט קמא, אין בידי המבקש כל אפשרות להפקיד סכום כלשהו שכן כל כספו תפוס.

המשיבה התנגדה לקבלת הבקשה בהיעדר עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי; וסמכה ידיה על החלטה זו, מנימוקיה. עם זאת, המשיבה הסכימה כי אין מניעה שאחיו של העורר יחתום על ערבות בסך 750,000 ש"ח לפני נציג של הקונסוליה הישראלית בסינגפור.

במהלך הדיון עיינתי במעמד צד אחד בחומר המודיעיני בו עיינו המותבים שקדמו לי בשלבים השונים, כמפורט לעיל.

דיון והכרעה

10. נקודת המוצא לדיונו מצויה בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 27.6.2017 שלפיה אין לשלול את אפשרות מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני חלף מעצרו מאחורי סורג ובריח. זאת, ובלבד שיקבעו תנאי מעצר מכבידים שבכוחם לאיין את חשש ההימלטות. ונזכיר, החלטה זו התקבלה לאחר שבית המשפט עיין בחומר המודיעיני והכיר את נסיבות מעצרו של העורר בפנמה. גם בית משפט זה, בהחלטותיו שפורטו לעיל ושניתנו לאורך הליך המעצר, לא ראה לשנות מעצם הקביעה בדבר היתכנות המעצר בפיקוח אלקטרוני אלא אך עמד על נוקשותם המתחייבת של תנאי המעצר הנלווים. זאת, גם בהחלטות השופטים ד' ברק-ארז ו' עמית שנזכרו לעיל שעיינו בעצמם בחומר המודיעיני. בית משפט זה אף לא ראה לשנות מתנאי המעצר כפי שנקבעו לאורך הדיונים לפני בית המשפט המחוזי. זו הייתה גם נקודת המוצא להחלטת השופט י' עמית שבניגוד לטענת העורר אינה "החלטת שחרור". החלטה זו אינה מפחיתה ולו במעט מעוצמת החשש מפני הימלטות העורר ומן ההכרח לקבוע תנאי מעצר שיאיינו ככל הניתן חשש זה. בה בעת, ההחלטה מתווה את מסגרת השיקולים הרלוונטית לבחינת בקשות העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו בשלב זה של הליך המעצר, היא המסגרת הקבועה בסעיף 52(ב) לחוק המעצרים.

11. על רקע זה קיים בית המשפט המחוזי דיון נוסף בתנאי מעצרו של העורר ובחן את מכלול השיקולים הרלוונטיים בגדרו של סעיף 52(ב) האמור, כפי שהותוו בהחלטת השופט י' עמית. בית המשפט המחוזי נתן משקל של ממש לחלוף הזמן ולעובדה שטרם עלה בידי העורר להציג את הערובה הנדרשת. מטעם זה ראה בית המשפט ללכת כברת דרך ניכרת לקראת העורר וקבע, לראשונה, כי ניתן לראות ברכושו התפוס כערובה מצדו ולהפחית את סכום ההפקדה העצמית הנדרשת משני מיליון ש"ח 500,000 ש"ח בלבד. בה בעת, הותיר את ערבויות הצדדים השלישיים על כנן וקבע כי חלופת הישיבה לא יכולה לסכון נוכח מאפייניה.

12. מצאתי כי נקודה אחרונה זו טעונה בדיקה נוספת. מאז חודש ספטמבר 2016 נמצא העורר מאחורי סורג ובריח (בישראל). ההחלטה על מעצרו עד תום ההליכים ניתנה בחודש פברואר 2017; וההחלטה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני בכפוף לתנאים והעמדת הערובות ניתנה ביולי 2017, לפני כמעט עשרה חודשים. כל זאת כשההליך העיקרי מצוי בראשיתו וצפוי להימשך עוד זמן רב. אכן, כפי שנאמר שוב ושוב בהחלטות הקודמות בעניינו של העורר, החשש

מפני הימלטות העורר הוא ממשי וקונקרטי. הדבר עולה בבירור הן מנסיבות יציאתו את ישראל בשנת 2015, הן מהמידע המודיעיני שבו עינית. זאת ועוד, אין לחדד כי בקובה ממתנה לעורר בת זוג – וככל הנראה גם עסק שבו השקיע מכספו – דבר העלול להגביר ביתר שאת את המוטיבציה להימלטות. ואולם, לא ניתן להתעלם מכך שחרף מאמציו הכנים, לא עלה בידי העורר להציג מקום חלופי למעצרו בפיקוח אלקטרוני פרט לשיבה. משכך, סבורני כי בנקודת הזמן הנוכחית, ומשסיומו של ההליך העיקרי אינו נראה באופק, יש לבחון בתסקיר משלים של שירות המבחן אם כטענת העורר בדיון לפני, התנאים הפיסיים בשיבה מאפשרים את מעצרו בפיקוח אלקטרוני בחדר סגור במהלך כל שעות היממה, כשבכל עת מפקחים עליו לסירוגין נציגים מהשיבה שיימצאו כמתאימים. יובהר כי אין באמור כדי להביע עמדה כלשהי לגופם של דברים אלא אך לחייב את בחינתם. ממצאיה של בחינה זו יובאו לפני בית המשפט המחוזי שיחליט כחכמתו.

13. פרט לכך לא ראיתי להתערב בקביעותיו הנוספות של בית המשפט המחוזי. אף אני סבור כי בשלב זה לא ניתן לוותר על הדרישה להפקדה עצמית משמעותית מצד העורר. דומה כי בהיבט ההרתעתי יש הבדל ברור בין אובדנו האפשרי של רכוש תפוס שמקורו, על פי הנטען, בעבירה; לבין האפשרות להפסיד רכוש אחר. זאת ועוד. לא שוכנעתי כי יש עילה להתערב במסקנת הערכאה הראשונה שלא שוכנעה כי אין בידי העורר יכולת הפקדה עצמית. לא הוברר די הצורך מה עלה בגורלם של אותם מאות אלפי ש"ח שהעורר הוציא לכאורה מישראל ב-2015 והושקעו על פי הנטען בעסק שהקים בקובה. כמו כן, לא ראיתי להתערב בקביעות בית המשפט המחוזי בנוגע לערבויות צדדי ג'. בה בעת, אני מורה כי אחיו של המבקש יוכל לחתום על ערבות בסך 750,000 ש"ח לפני נציג קונסולרי של מדינת ישראל בסינגפור.

סוף דבר, הערר מתקבל באופן חלקי כמפורט בפסקאות 12-13. שירות המבחן יגיש לבית המשפט המחוזי תסקיר משלים תוך 21 יום. במקביל יוגש דיווח מאת מנהל הפיקוח האלקטרוני כאמור בסעיף 22(ב) לחוק המעצרים בדבר האפשרות כי העורר ישהה בפיקוח אלקטרוני בשיבה בפיקוח רב השיבה ומפקחים נוספים כאמור לעיל.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ח (24.4.2018).

ש ו פ ט